

NOUȚĂȚI

Noul contract colectiv de muncă la nivel de ramură

După cum precizăm în precedentul număr al buletinului informativ, federațiile sindicale și ministerul educației s-au angajat în negocierea unui nou contract colectiv de muncă. În momentul în care citiți aceste rânduri negocierile au fost finalizate, acest nou contract colectiv de muncă, cel de al doilea după perioada 2010-2012 în care guvernarea aceluia moment au refuzat orice discuții în acest sens, urmând să apară, după finalizarea procedurii de înregistrare la Ministerul Muncii și publicarea în *Monitorul oficial*. Reprezentând încă o etapă în procesul de recuperare și reafirmare a unor drepturi specifice salariaților din educație, noul contract colectiv de muncă va deveni public după finalizarea procedurii de înregistrare.

Subvenția pentru dezvoltare profesională

În data de 05.11.2014 a apărut OMEN nr. 4871/2014 privind implementarea proiectului sistemic „Personalul didactic din sistemul de învățământul preuniversitar și universitar de stat – promotor al învățării pe tot parcursul vieții”. Deja îndelung dezbătută problemă a acordării echivalentului în lei a 150 de euro pentru dezvoltare profesională personalului didactic și-a găsit între timp rezolvarea, până în momentul în care citiți aceste rânduri probabil banii fiind deja cheltuiți.

Dincolo de acuzele formulate, inclusiv de unii dintre colegii noștri, privind faptul că alocarea acestei sume reprezintă un fel de „mită electorală”, ignorându-se întregul proces al negocierii și proveniența acestor bani și mai ales ignorându-se faptul că oricărei încercări (pretinse) de mituire i se poate răspunde simplu și elegant prin refuzul mitei, categoriile de personal care au beneficiat de această sumă sunt:

1. Personalul didactic de predare și personalul didactic auxiliar, încadrat cu cel puțin ½ normă/post în învățământul preuniversitar de stat, indiferent de forma de angajare și încadrare;
2. Personalul didactic de predare, care beneficiază de rezervarea postului/catedrei, fără obligație de catedră, dar care are dreptul de a desfășura activități didactice în regim plata cu ora, încadrat cu cel puțin ½ de normă/post, indiferent de forma de angajare și încadrare;
3. Personalul didactic de conducere, de îndru-

mare și de control, profesorii metodiști din CCD-uri, indiferent de forma de angajare și încadrare.

Au fost exceptate de la primirea acestei sume:

1. Persoanele angajate ale beneficiarului proiectului (MEN), indiferent de forma de angajare și încadrare;
2. Persoanele desemnate de federațiile sindicale reprezentative din învățământ pentru participarea la procesul de monitorizare și evaluare a calității sistemului de învățământ, aprobate prin ordin al ministrului educației naționale.

Suma alocată pentru dezvoltare profesională este în cuantum de 700 lei, acordată o singură dată, pentru fiecare persoană din grupul țintă al proiectului. Derularea activităților efective din proiect se va realiza în perioada ianuarie-iunie 2015, conform etapelor precizate în ordinul de ministru.

Ulterior apariției acestui ordin de ministru, au fost făcute publice și o serie de precizări ale managerului de proiect (care pot fi consultate pe www.siphd.ro), persoanele beneficiare ale subvenției având libertatea de a desfășura, la alegere, în funcție de nevoile profesionale, activități specifice de dezvoltare profesională prin participarea la orice formă de dezvoltare profesională/formare continuă. Cu alte cuvinte, suma pusă la dispoziție trebuie cheltuită pentru dezvoltare profesională și nu în mod necesar ca preț de achiziție pentru o activitate de formare continuă.

Respectul și democrația

Astăzi toată lumea se pretinde democrată, deși cel mai adesea reduc semnificația acestui termen doar la ideea introducerii unei foi de hârtie într-o urnă, iar după aceea la procedurile prin care aleșii lor rostesc, în diferite contexte discursuri și la rândul lor votează. Asta cel puțin în țările cu o tradiție democratică. Din păcate, acolo unde această tradiție lipsește, nici măcar primului pas nu i se acordă o relevanță deosebită, fiind acuzată, din varii motive, irelevanța votului respectiv, chiar dacă se afirmă cu tărie, imediat după aceea, necesitatea democrației. Redusă doar la posibilitatea de a exprima bunul plac, democrația trebuie să facă față, de fapt, unei lupte generalizate împotriva sa. Poate să vorbim atunci, totuși, de societatea civilă, care ar suplini acest viciu, tolerat în orice democrație, chiar dacă este antidemocratic prin esență. În realitate, într-un context precum cel amintit anterior nici măcar societatea civilă nu are o existență faptică, fiind de fapt confundată cu aceeași posibilitate a exprimării, doar a comunicării bunului plac.

Orice încercare de a trece dincolo de aceste iluzii va permite să se înțeleagă foarte repede că așa numitele democrații reprezentative sunt ceea ce sunt doar prin caracterul lor instituțional. Instituțiile și modul de funcționare al acestora sunt cele care fac democrațiile

democrații, atât cele numite „de stat”, cât mai ales cele aparținând societății civile (societăți, organizații, asociații etc.). În acest sens, avem însă de-a face cu o diluare progresivă a instituțiilor și chiar solicitarea cu tărie a acestei diluări instituționale. Ideea statului „minimal”, adică a unei organizări instituționale cât mai restrânse se aude tot mai des, considerându-se că societatea civilă își poate purta singură de grijă, considerându-se că inițiativa privată, adică promovarea interesului personal, poate suplini urmărirea instituțională a interesului colectiv. Dincolo de contradicția inerentă unei astfel de idei (care înseamnă a uita că bunurile publice, adică ceea ce fac instituțiile de stat, sunt bunurile care nu pot fi produse și administrate prin inițiativă privată), unul dintre argumentele oferite constant, ținând cont de încercarea de contraargumentare a dispariției progresive a societății civile, fiind acela al apariției și generalizarea rețelelor de socializare. O altă iluzie în realitate, rețelele de socializare nefiind și nici măcar nepropunându-și să fie un substitut al vieții asociaționale constitutive unei democrații funcționale.

Indiferent de ceea ce se spune, a insista pe ideea de democrație reprezentativă, în detrimentul recunoașterii și afirmării instituțiilor, înseamnă a pedala în favoarea unei încercări de confiscare a puterii de către cei care se afirmă drept membri a elitelor. Democrația nu este decât prin corupere o formă de viață a indivizilor dedicați

• continuarea în pagina 4

Respect de sine înseamnă să te poți iubi; nu într-un mod egoist, ci, dacă iubirea de orice fel poate fi obiectivă, atunci să te iubești obiectiv. Adică, să-ți cunoști calitățile și neajunsurile și, exceptând defectele care frizează patologicul sau penalul, să te accepți exact așa cum ești. Vei vedea că, din momentul în care reușești asta, ceva se schimbă în privirea celorlalți. Sau poate în modul tău de a-i privi...

Recunoaște-te așa cum ești...

Pentru a-i putea respecta pe ceilalți este necesar să dovedim stimă de sine și respect față de ceea ce suntem. Dar stima de sine nu se construiește pe seama celorlalți. Respectul față de sine este condiționat de atenția cu care tratăm nevoile celorlalți, de grija cu care tratăm drepturile care li se cuvin...

Respectul de sine nu are de-a face cu exploatarea celorlalți...

Nu scrieți o carte doar pentru a deveni consacrați, ci pentru a vă exprima un talent. Nu creați artă pentru a-i impresiona pe ceilalți, ci pentru a oferi încă un sens care vă poate și mai ales îi poate îmbogăți pe ceilalți. Nu te arăta generos sau nu îi ajuta pe ceilalți doar pentru a fi lăudat, ci pentru a oferi puțin din umanitatea ta.

Este nevoie de pasiune în tot ce facem...

“Respectul de sine nu poate fi vânat. Nu poate fi cumpărat. Nu poate fi fabricat din relațiile noastre cu cei din jur. Respectul de sine vine când suntem singuri, în momentele liniștite, în locurile ferite de agitație, când ne dăm seama că știind diferența dintre bine și rău, am făcut binele; că recunoscând frumusețea, i-am oferit admirația noastră; cunoscând adevărul, l-am rostit.” Whitney Griswold

RESPECTUL DE SINE

RESPECTUL

1

Oferă pentru a primi...

Se spune adesea că respectul nu îl primești aprioric, ci trebuie să îl câștigi. Totuși, există forme de respect care trebuie oferit spontan – cel puțin până la proba contrarie: respectul bazat pe vârstă, respectul bărbaților față de femei, respectul pentru funcție sau profesie. Desigur, oamenii respectivi ar trebui să arate ulterior că merită respectul nostru. Mult mai adesea respectul poate fi pierdut, decât câștigat, mai ales când îl urmărim cu obstinație...

2

Nu suntem superiori, ci diferiți...

Atunci când cineva vorbește pe altcineva de rău, sunt posibile două cauze: fie vedem ceva foarte diferit la el, fie vedem în celălalt ceva ce nu ne place la noi înșine. Iar atunci când sunt multe cele care nu ne plac la noi înșine, cu atât mai mult nu ne plac la celălalt. Riscul este acela al unei spirale a lipsei de respect, cea care pare să fi devenit la prea mulți dintre noi un mod de viață.

3

A respecta înseamnă a fi atent...

Binele se face câte puțin și des, deoarece dacă este mult, devine copleșitor. Cui îi faci bine, nu trebuie să-i istovești recunoștința. Uneori pentru a scăpa de cineva nu-i nevoie decât să-l îndatorezi peste măsură. Probabil va ajunge să te evite și-ți va deveni apoi dușman. Din acest motiv binele se face câte puțin...

RESPECTUL DE CEILALȚI

”Viața e alcătuită din obișnuințe; până și cinstea nu e decât o obișnuință; din momentul însă în care obișnuințele ni se schimbă, viața devine un infern, iar noi niște diavoli dezlănțuiți, fără respect nici față de noi, nici față de ceilalți.” Alberto Moravia

Înterupe! Întrerupe oricând, pe oricine!

Când reproșezi ceva, folosește un ton cât mai ridicat. Strigă, dacă poți!

Păcălește pe oricine poți. Dacă nu o faci tu, o vor face ei...

Totul ți se cuvine și trebuie să te porți ca atare.

Regulile sunt pentru fraieri. Ori tu nu ești așa ceva.

Minciuna este una dintre cele mai extraordinare capacități umane. Un domeniu în care poți excela...

Respinge orice argument. Spune tranșant oricui formulează un argument că tu nu te lași manipulat de nimeni...
Doboară, calcă în picioare pe oricine poți...

Cealalți nu sunt capabili de succes, ci doar le-a căzut norocul în cap. Spune-le foarte clar acest lucru...

Spune-le tuturor pe numele mic.

Întârzie. Tu ești un om ocupat, nu un pierde vară care are timp să fie punctual.

Cealalți nu au sentimente. Când afișează așa ceva, nu încearcă decât să te ducă de nas.

Fii cât se poate de pretențios. Tu ești centrul universului...

Bârfește pe oricine, oricând poți.

33 de retete pentru a NU arăta...

Discreția este pentru cei slabi de înger.

Vorbește cât poți de tare!

Respect

Atenția este ceva ce ți se cuvine. Nu ești dator să o acorzi.

Nu îți cere scuze sub nici o formă. Eventual doar față de șefi, pe care îi ții, oricum, de fraieri...

Parchează întotdeauna pe locurile rezervate. Ce atâta discriminare?

Viciile tale sunt calități.

Fă-i întotdeauna pe ceilalți să se simtă prost.

Când vorbești la telefon, strigă la ceilalți să tacă. Discuți doar chestii importante...

Nu îți face griji pentru gunoiul propriu. Cineva este plătit să îl adune.

Cineva a avut curajul să te „tragă de mânecă”? Este o adevărată crimă, care nu poate scăpa nepedepsită...

Îți poți bate joc de oricine, mai ales anonim, pe internet.

Ce egalitate de șanse? Unii sunt superiori, tu, iar alții meniți să servească.

Oricui îi place o mică obscenitate. Oripilarea este așa, de ochii lumii...

Bunul simț este o boală. Tu ești sănătos...

Atunci când nu înțelegi ceva, cineva nu știe să explice.

Fă scandal ori de câte ori poți. mai ales când nu există motiv.

În fine. Cealalți îți sunt dușmani prin simplul fapt că există...

Respectul și democrația • continuare din pagina 1

propriei fericiri private. În fapt, democrațiile există atâta vreme cât se luptă împotriva acestei privatizări, a unei extinderi nepermis de mult a sferei private, inevitabil această sferă aparținând unui grup restrâns de indivizi.

Cu alte cuvinte, problema unei democrații funcționale nu este aceea a amestecului crescut al statului în societate, respectiv reclamarea unei retrageri a statului și chiar o slăbire a sa, ci adevărata problemă este aceea a înlocuirii instituțiilor, definite de un scop comun, indiferent dacă sunt ale statului sau ale societății civile, cu scopuri strict private, legitimate cel mai adesea prin puterea economică. Democrațiile contemporane, pe zi ce trece, se metamorfozează în oligarhii, procesul de privatizare instituțională fiind instrumentul decisiv în acest proces.

Aruncarea în derizoriu a acțiunii instituționale, deși aceasta este condiția de posibilitate a existenței unei democrații, acuzarea corupției instituționale, omițând intenționat faptul că nu instituțiile sunt corupte, ci corupția este întotdeauna inițiativă privată, chiar și atunci când se utilizează un paravan instituțional și reclamarea restrângerii instituționale ca unică soluție a rezolvării problemelor, care în fapt nu sunt rezolvate, ci doar privatizate în beneficiul unora, nu sunt decât tot atâtea forme de manifestare a disprețului față de democrație, a oricărei lipse de respect față de statul de drept.

Am putea vorbi de o uriașă conspirație a tuturor celor care luptă împotriva democrației și a statului de drept, dar nu, nu trebuie să cădem într-o astfel de greșală. Imprecatorii oricărei lupte pentru un serviciu public, pentru un sistem de legislație a muncii cât mai corect cu toate părțile, pentru un regim de indemnizare a șomajului, pentru un sistem public de pensii, pentru un sistem public educațional, pentru un sistem public de sănătate și mai ales pentru un sistem public de ajutor social, erijați în ultima vreme în categoria intelectualilor (o autoasumare de titlu), reușesc să meargă într-o aceeași direcție, aceea a absenței unui

oarecare respect pentru mecanismele democratice, doar fiindcă îi motivează o aceeași încercare, și anume aceea de a identifica un loc, fie el și auxiliar, într-o oarecare oligarhie. Instituții de prevedere și solidaritate, născute istoric în urma unor lupte, sunt atacate sistematic, demolate frenetic mai ales dacă aparțin societății civile, toate fiind prezentate ca daruri abuzive ale unui stat tentacular. Se acuză populismul, spre exemplu, pentru a masca preferința pentru o legitimitate savantă în detrimentul uneia populare.

Distrugerea așa-numitului stat providențial nu înseamnă însă retragerea statului - a crede așa ceva, este dovadă de naivitate, o naivitate de care profită, perfect conștienți, amintii intelectuali, ci doar retrecerea în logica profitului (patronare) a vieții sociale. A refuza competența oricui de a judeca cu privire la raporturile dintre individ și colectivitate (decizia fiind însă instituțională), înseamnă a afirma competența și pe cale de consecință puterea doar anumitor indivizi, ceilalți fiind discreționar la dispoziția acestora. Liberalismul, așa prost cum este înțeles, nu are nevoie de constituție și tot ceea ce decurge din aceasta, cel puțin în democrații, în ordine socială (în primul rând o egalitate în drepturi), ci doar de o protecție a „elitei” față de cei care nu fac parte din aceasta.

Știu, veți spune, până la urmă este ceva legitim într-o democrație. Da, de acord și nu aici ar fi problema. Marea problemă este aceea a susținerii de către cei care nu se califică între „elite” (lăsând de o parte „stima de sine”) a atacului împotriva propriei condiții de către cei care au capacitatea de a tranșa la propriu criteriile integrării în rândul „elitelor”.

Unde este respectul în toate acestea? Pretutindeni, dar mai ales sub forma absenței sale. Iar cea mai gravă formă a sa este, manifestându-se inconștient, aceea a negării de sine de fiecare dată când, compulsiv, se cedează manifestărilor de debarasare de instituții, de popor, de stat, de politică etc.

S.I.P. Județul Hunedoara

Deva, 330065, str. Gheorghe Barițiu, nr. 2 - tel/fax: 0254 211 642 - e-mail: sip@siphd.ro - www.siphd.ro

Buletinul Informativ apare sub coordonarea Biroului Executiv al S.I.P. Județul Hunedoara